

TONGEN, TALEN EN TEKENEN

Peter S. Ruckman e.a.

TONGEN, TALEN EN TEKENEN

Boeken om de Bijbel
Gouda

INHOUD

WOORD VOORAF	7
TOETSING VAN CHARISMATISCHE CLAIMS	9
1. Charismatische claims getoetst aan de Schrift	9
2. Bijbelse 'tongen' zijn echt bestaande talen	10
3. Zijn er twee soorten tongentaal?	11
4. Tongen zijn tot een teken	12
5. De oorsprong en de geschiedenis van tekenen	12
6. Waar wordt in de Bijbel in tongen gesproken?	16
7. Tongen: ook een teken van komend oordeel en herstel ...	18
8. De merktekenen van een apostel	21
9. Zijn er nog steeds apostolische tekenen?	22
10. Wat zijn dan de 'tongen' die men vandaag de dag spreekt?	26
11. Bijbelse grenzen aan Bijbelse tongen	28
12. Bidden in de Geest	30
13. Tongen van engelen	31
14. Niemand verstaat het	32
15. Onuitsprekelijke verzuchtingen	33
16. Zichzelf stichten	34
17. Tekenen zullen hen volgen die geloven	34
18. Door Zijn striemen genezen	35
19. Zalving en gebed	36
20. De vroege en de late regen	38
21. Jezus Christus is Dezelfde	39
EPILOOG	41

WOORD VOORAF

Dit boekje is een vrije vertaling en bewerking van een Amerikaanse brochure, getiteld: 'Tongues, Signs, and Healing', door Dr. Peter S. Ruckman. Er is ook materiaal in verwerkt uit een andere brochure onder de titel 'Speaking in Tongues', door James M. Frye. Verder is de huidige versie nog eens herzien door de Nederlandse uitgever en voorzien van een voor- en nawoord.

De visie die hierin wordt verdedigd staat bekend als het 'cessationisme', d.i. de leer dat de tekengaven zijn verdwenen na de apostolische periode. Natuurlijk is niemand een 'cessationist' in absolute zin, want onze God is nog steeds machtig om wonderen te doen en zieken te genezen. Maar de vraag is of Hij het doet op de manier zoals dat vandaag de dag wordt gepredikt in allerlei opzienbarende campagnes. De tekengaven hadden een speciaal doel in de tijd van de apostelen, en wel om het woord van de prediking te bevestigen en te ondersteunen. Dat gold ook voor het spreken in tongen: dat waren verstaanbare vreemde talen waarin het Woord van God werd verkondigd (met name aan ongelovige Joden in de diaspora).

Deze gaven hadden een duidelijke functie zolang het geschreven Woord van God nog niet compleet was. Nu leven wij in een heel andere tijd, de tijd die voorafgaat aan de wederkomst van de Heer en die o.a. gekenmerkt wordt door misleiding en door

bedrieglijke wonderen en tekenen. In de charismatische beweging beroept men zich vaak op *buitenbijbelse* openbaring en profetie, waardoor men afbreuk doet aan het *geschreven* Woord. Moge de Heer Zijn zegen aan dit werkje verbinden, zodat allerlei charismatische claims getoetst zullen worden aan Zijn Woord.

Gouda, voorjaar 2004

TOETSING VAN CHARISMATISCHE CLAIMS

1. Charismatische claims getoetst aan de Schrift

Met name in charismatische kringen wordt veel over tongentaal gesproken. Althans, over hetgeen men 'tongentaal' noemt. Maar wanneer we de Bijbel op dit punt goed bestuderen, komen we erachter dat hetgeen tegenwoordig in die kringen plaatsvindt, niets te maken heeft met de Bijbelse gave van het spreken in talen. Het woord 'tongentaal' is gewoon een verkeerd gekozen woord. De Bijbel leert ons dat een 'tong' een taal is, en dat 'tongen' talen zijn. Ten eerste is het woord 'tongentaal' dubbel op, ten tweede is de samenstelling verkeerd. Want het gaat niet om één taal (enkelvoud), maar 'tongen' zijn *talen* (meervoud).

Wat waren 'tongen' in de Bijbel? Wat was hun doel? Werkt de gave van tongen vandaag de dag nog steeds? Zo niet, wat doen dan degenen die tegenwoordig de gave van het spreken in tongen claimen? Vaak is er op dit gebied verwarring en onbegrip. Ons doel is te onderzoeken wat de Bijbel over dit onderwerp zegt. In de Bijbel vertelt de Heer immers wat Zijn bedoelingen zijn, wat Zijn plan is! Wat is de Bijbelse leer over tongen? Wij willen graag nadenken over tongen en andere 'tekenen der apostelen' in het licht van de Bijbel.

2. Bijbelse ‘tongen’ zijn echt bestaande talen

In het boek Handelingen lezen wij: “En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken (...) En toen deze stem geschied was, kwam de menigte samen, en stond verbaasd, want een ieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken” (Hand. 2:4,6).

Het is goed hierbij te vermelden dat de King James Bijbel (uit de tijd van de Reformatie) in vers 4 van Handelingen 2 spreekt over ‘tongues’, wat letterlijk betekent: ‘tongen’. Deze passage vertelt ons ook wat deze ‘tongen’ zijn. Tongen zijn *talen*, zoals onze Statenvertaling hier direct al in vers 4 laat zien. De volgende verzen sommen allerlei volken op, waarvan de talen gesproken werden: “Parthers, en Méders, en Elamieten, en die inwoners zijn van Mesopotámië, en Judéa, en Cappadócië, Pontus en Azië; en Frygië, en Pamfylië, Egypte, en de delen van Libyë, dat bij Cyréne ligt, en uitlandse Romeinen, beiden Joden en Jodengenoten; Kretensen en Arabieren, wij horen hen in onze talen de grote werken Gods spreken” (Hand. 2:9-11).

Ook hier gebruikt de King James Bijbel in de laatste zin weer het woord ‘tongen’. Wij zien uit de context echter dat de betekenis van dit woord ‘talen’ is. Dit wordt door veel andere Schriftplaatsen onderbouwd, bijvoorbeeld: “(...) hoorde ik een stem, tot mij sprekende, en zeggende in de Hebreeuwse taal: Saul, Saul, wat vervolgt gij Mij? Het is u hard, tegen de prikkels de verzenen te slaan” (Hand. 26:14). De King James heeft hier staan: ‘in de Hebreeuwse tong’. Het mag duidelijk zijn dat de betekenis hiervan is: ‘in de Hebreeuwse taal’. Hetzelfde geldt voor Ezra 4:7, Daniël 1:4 en Openbaring 9:11. Waar in de Bijbel dan ook het woord ‘tongen’ gevonden wordt, betekent het altijd *echt bestaande talen*. Dit is heel belangrijk om op te merken, want degenen die vandaag de dag beweren in tongen te spreken, spreken helemaal geen werkelijke talen!

3. Zijn er twee soorten tongentaal?

Sommige mensen stellen vervolgens: 'Maar er zijn twee soorten tongentaal in de Bijbel. De ene soort is inderdaad een taal, maar de andere is een extatische uiting (onsamenhangende klanken, een soort brabbeltaal)'. Vaak wordt beweerd dat de tongen van Handelingen 2 verschillen van die in 1 Korinthe 14. Maar waar zegt de Bijbel dat er twee of meer soorten tongentaal bestaan? Wij vinden dat nergens.

De verwarring ontstaat doordat de Bijbel in 1 Korinthe 14:5 zegt dat de tongentaal uitgelegd moet worden, zodat de Gemeente het kan begrijpen en daardoor dan ook opgebouwd kan worden. In Handelingen 2 werden de vreemde talen echter niet uitgelegd. Betekent dit dat er twee soorten tongentaal zijn? Een persoon die in vreemde talen sprak, was door God bovennatuurlijk gezegend om een taal te spreken die hij normaliter niet kon spreken. De persoon die sprak, wist niet wat hij zei, tenzij God hem ook de gave van uitleg had gegeven.

Waarom werden de talen in Handelingen 2 dan niet uitgelegd? Wanneer we de context nauwkeurig lezen, wordt ons geopenbaard waarom uitleg daar niet nodig was: "En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken. En er waren Joden te Jeruzalem wonende, godvruchtige mannen van allen volke van hen, die onder de hemel zijn. En toen deze stem geschied was, kwam de menigte samen, en stond verbaasd, want een ieder hoorde hen in zijn eigen taal spreken" (Hand. 2:4-6).

Wij zien hier dat er op de Pinksterdag mensen uit alle volken onder de hemel aanwezig waren. Er waren velen aanwezig en er werden veel verschillende talen gesproken (zie ook de verzen 9-11), en ieder hoorde de boodschap in zijn eigen taal (Hand. 2:6,11)! Er was dus geen verdere uitleg nodig! Eenieder

verstond de boodschap en werd erdoor opgebouwd. Wanneer de christenen van de plaatselijke gemeente te Korinthe samenkamen en er begon iemand in een taal te spreken die hij niet verstond, dan verstonden ook de andere Korinthiërs hem niet. Daarvoor was er een uitleg vereist! De tongen/talen in 1 Korinthe 14 zijn dus dezelfde tongen/talen als in Handelingen 2. De Bijbel leert helemaal niets over twee soorten tongen! We zullen later in deze studie nog terugkomen op de tekst 1 Korinthe 14:5, met betrekking tot de Gemeente van vandaag de dag.

4. Tongen zijn tot een teken

Het volgende vers dat we willen citeren, vertelt precies waarvoor tongen gegeven zijn. Dit vers wordt echter nooit in een charismatische groep aangehaald. Waarom niet? Omdat dit Bijbelvers de bijl aan de wortel legt van de charismatische en pinkstertheologie. In 1 Korinthe 14:22 staat het volgende: “Zo dan, de vreemde talen zijn tot een teken niet voor hen die geloven, maar voor de ongelovigen; en de profetie niet voor de ongelovigen, maar voor hen, die geloven”.

Ziet u dat? “Vreemde talen (tongen) zijn tot een *teken* (...)”. En lees dan ook nog 1 Korinthe 1:22 erbij, waar staat: “Aangezien de Joden een teken begeren, en de Grieken wijsheid zoeken”. Zo zien wij dus dat tongen een teken zijn voor *ongelovigen*! En wat laat de Bijbel nog meer zien? “Aangezien de Joden een teken begeren (...)”. Wanneer wij dus spreken over tekenen (waaronder tongen/talen), dan spreken wij over het (ongelovige) Joodse volk, en niet over de Gemeente in deze tijd!

5. De oorsprong en de geschiedenis van tekenen

Dat de Joden een teken begeren, is geheel in overeenstemming met de uitvoering van Gods plan zoals wij dat vinden in de Bijbel.

In Exodus 4:3-8 vinden wij namelijk de oorsprong van de door God gegeven tekenen. “En Hij zeide: Werp hem [d.i. een staf] ter aarde. En hij wierp hem ter aarde! Toen werd hij tot een slang; en Mozes vluchtte van haar. Toen zeide de Here tot Mozes: Strek uw hand uit, en grijp haar bij haar staart! Toen strekte hij zijn hand uit, en vatte haar, en zij werd tot een staf in zijn hand. (...) En de Here zeide verder tot hem: Steek nu uw hand in uw boezem. En hij stak zijn hand in zijn boezem; daarna trok hij ze uit, en ziet, zijn hand was melaats, wit als sneeuw. En Hij zeide: Steek uw hand weer in uw boezem. En hij stak zijn hand weer in zijn boezem; daarna trok hij ze uit zijn boezem, en ziet, zij was weer als zijn ander vlees. En het zal geschieden, zo zij u niet geloven, noch naar de stem van het eerste teken horen, zo zullen zij de stem van het laatste teken geloven”.

Hier zien wij Mozes, die het volk Israël uit Egypte heeft geleid. Het volk Israël begon als natie in feite met *Mozes* en niet met Abraham. Abraham, Izaäk en Jakob waren de stamvaders van het volk, en in hun tijd waren zij een nomadisch volk. De natie Israël begon met Mozes, de ‘grote leider’, die hen uit het land Egypte bevrijdde. Hij bracht hen in de woestijn. Toen Mozes tot zijn taak werd geroepen, vond hij dat vreselijk moeilijk – en in Exodus 4 was hij met de Here aan het argumenteren. Mozes dacht dat hij het woord des Heren heel slecht kon brengen. De Here gaf hem toen enkele tekenen. En bij het tweede teken vinden wij het eerste voorbeeld in de Bijbel, dat er iemand ziek werd en weer gezond werd. Mozes werd melaats. En vervolgens stak hij zijn hand weer in zijn boezem, haalde hem eruit, en hij was genezen! Het teken van genezing begon bij *Mozes*. De eerste mens, die ziek werd en die genezen werd, was een Jood.

Waarom dienden deze tekenen? Wij vinden het antwoord in Exodus 4:30 en 31. Doordat de kinderen Israëls deze tekenen zagen, geloofden zij en aanbaden zij. De geschiedenis van de Joodse natie *begon* met een *teken*. Vandaar de uitspraak: “(...)

de Joden begeren een teken". Eén van de tekenen was de speciale genadegave van genezing. Geloven wij niet dat God kan genezen? Jazeker wel! Maar als Bijbelgetrouwe christenen geloven wij niet in bijzondere gaven van genezing zoals God die als *teken* gegeven heeft aan de Jood. Want ten eerste zijn wij geen Joden, ten tweede prediken wij niet exclusief voor de Joden, en ten derde hebben wijzelf geen teken nodig (want het is een "boos en overspelig geslacht", dat een teken begeert; zie Matth. 16:4). Het is dus wel duidelijk dat God kan genezen (en het ook doet!), maar Hij geeft geen speciale genezingsbedeenaars voor de Gemeente van Christus vandaag de dag.

In Exodus 15:26 staat vervolgens: "En daar beproefde Hij het en zeide: Is het, dat gij met ernst naar de stem van de Here uw God horen zult, en doen, wat recht is in Zijn ogen, en uw oren neigt tot Zijn geboden, en houdt al Zijn inzettingen; zo zal Ik geen van de krankheden op u leggen, die Ik op Egypteland gelegd heb; want Ik ben de Here, uw Heelmeester!" Staat in dit gedeelte iets over het hebben van geloof? Over het opleggen van handen? Over gebed? Kijk eens nauwkeurig! Het gaat hier louter over *werken*. 'Indien u dat doet, zal Ik u genezen, want Ik ben de Here, uw Heelmeester'. Toen God deze tekenen aan Mozes gaf voor de natie Israël (omdat 'de Joden een teken begeren'), had het teken van genezing alles te maken met hun gehoorzaamheid aan God, nl. om te doen al wat Hij hun in de wet gebood.

In Deuteronomium 18:18-19 staat: "Een Profeet zal Ik hun verwekken uit het midden van hun broeders, als u; en Ik zal Mijn woorden in Zijn mond geven, en Hij zal tot hen spreken alles, wat Ik Hem gebieden zal. En het zal geschieden, de man, die niet zal horen naar Mijn woorden, die Hij in Mijn Naam zal spreken, van die zal Ik het zoeken". De Here spreekt hier door Mozes over de PROFETEET JEZUS CHRISTUS! De vervulling van deze profetie vinden wij in het Nieuwe Testament (zie Joh. 1:46; 4:25 en 12:29). Jezus Christus is de beloofde Profeet, een Profeet als

Mozes. Jezus Christus heeft dus ook *tekenen* als Mozes! Kijk maar naar Markus 6:4-6, waar staat: "En Jezus zeide tot hen: Een profeet is niet ongeëerd, dan in zijn vaderland, en onder zijn verwanten, en in zijn huis. En Hij kon aldaar geen kracht doen; dan Hij legde weinige zieken de handen op, en genas hen. En Hij verwonderde Zich over hun ongelooft, en ging de dorpen rond daar rondom, lerende".

Hadden de mensen, hier in Markus, geloof? Nee! De Here Jezus stond verwonderd over hun ongelooft. Alles wat Hij daar kon doen, was enkelen genezen. Dit laat dus zien, dat wanneer iemand genadegaven van genezing bezit, hij een zieke kan genezen, of deze zieke nu gelooft of niet.

Vergelijk Markus 2:5, waar niet gesproken wordt over het geloof van de verlamde zelf. Deze verlamde werd genezen door het geloof van de vier mannen, die hem droegen! Jezus Christus genas volkomen! Hij maakte geen fouten, ook niet wanneer mensen geen geloof hadden. Indien iemand Bijbelse gaven van genezing zou hebben, dan zou hij (bijvoorbeeld met zijn schaduw) een hele menigte kunnen genezen (Hand. 5:15-16, Matth. 4:23-24).

De mensen die tegenwoordig gaven van genezing claimen, passen deze 'gaven' meestal toe in (grote) zalen, waar over het algemeen 'gelovigen' bij elkaar zijn. Men past het toe op de Gemeente; het is dan geen teken voor Israël meer! Daar komt bij dat een veel gehoorde kreet is: 'Je moet geloof hebben!' Mensen die niet genezen, blijven met een schuldgevoel achter. Ze worden niet alleen niet beter, maar ze hebben volgens hun (zogenaamde) 'genezers' ook geen geloof genoeg! Ook handoplegging en gebed zijn een standaard onderdeel van de genezingsdiensten. Het gaat allemaal lijnrecht in tegen de genadegaven van genezing, die God tot een teken heeft gegeven aan Zijn volk Israël.

Het blijkt dan ook dat hedendaagse genezers vaak onbetrouwbaar zijn. Of er wordt een show opgevoerd, of het zijn veelal psychische klachten die tijdelijk opgelost worden. Fysieke genezingen vinden eigenlijk niet plaats, of er wordt een lang genezingsproces aan verbonden. Dit in tegenstelling tot het verslag van de genezingen van de Heer in de Evangeliën. Jezus Christus genas mensen op straat; waren het er meerderen, dan genas Hij ze allen (Luk. 4:40). En Hij genas ze meestal direct, zonder genezingsproces! Waarom blijven alle genezers van vandaag de dag in de zaal? Waarom blijven ze in de zondagsdienst? Waarom gaan ze niet de straat op? Waarom niet naar het eerste ziekenhuis in de buurt! Zou dat geen groot getuigenis zijn, wanneer dat hele ziekenhuis aan het eind van de zondag leeg zou zijn? Weet u waarom de genezers dat niet doen? Heel eenvoudig, omdat zij de Bijbelse gave van genezing niet hebben! De tekenen, waaronder genezing en tongen, waren voor de Joden en wel speciaal de *ongelovigen* onder hen!

6. Waar wordt in de Bijbel in tongen gesproken?

De plaatsen in de Schrift waar werkelijk in tongen (vreemde talen) gesproken werd, zijn Handelingen 2, 10 en 19. In geen enkele andere Schriftplaats wordt vermeld dat iemand in (Bijbelse) tongen sprak. In 1 Korinthe moest Paulus de gelovigen juist vermanen, omdat zij een tongengave gebruikten die niet Bijbels was; in ieder geval de *manier* waarop zij die gave gebruikten was niet Bijbels! Daar komen wij later nog op terug.

De plaatsen waar tongen op een Bijbelse wijze voorkomen en ze niet door de Heer bekritiseerd worden, zijn dus te vinden in Handelingen 2, 10 en 19. In Handelingen 2 zijn de tongen/talen een teken voor ongelovige Joden, die (nog) niet geloven dat Jezus Christus hun Messias is. Teksten uit Handelingen 2 zijn reeds geciteerd.

In Handelingen 10 zijn tongen/talen een teken voor Joden die niet geloven dat heidenen de Heilige Geest kunnen ontvangen. In Handelingen 10:44-47 staat: "Toen Petrus nog deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het Woord hoorden. En de gelovigen, die uit de besnijdenis waren, zovelen als er met Petrus waren gekomen, ontzetten zich, dat de gave van de Heilige Geest ook op de heidenen uitgestort werd. Want zij hoorden hen spreken met vreemde talen, en God groot maken. Toen antwoordde Petrus: Kan ook iemand het water weren, dat dezen niet gedoopt zouden worden, die de Heilige Geest ontvangen hebben, zoals wij?" De gelovigen uit de besnijdenis stonden daar en zagen dat de Heilige Geest uitgestort werd op de heidenen. De Heilige Geest werd daar gegeven aan de heidenen, en zij spraken daarbij in tongen, omdat deze Joden niet geloofden dat een heiden de Heilige Geest zou kunnen ontvangen zonder de waterdoop van Handelingen 2:38. In Handelingen 10 ontvangen de heidenen de Heilige Geest dus *voordat* ze gedoopt worden. Lees de laatste verzen van Handelingen 10 nog eens door. Die heidenen werden niet eerder gedoopt in water, dan nadat zij behouden waren en de Heilige Geest hadden ontvangen.

De volgende passage waar in tongen/talen gesproken wordt, is Handelingen 19:1-8. Wij zien dat Paulus daar discipelen van Apollos ontmoet, en hij vraagt of zij de Heilige Geest ook ontvangen hebben. Zij hebben zelfs nog niet gehoord van de Heilige Geest. Dan vraagt Paulus: "Waarin zijt gij dan gedoopt?" En zij antwoorden hem: "In de doop van Johannes". Vervolgens zegt Paulus: "Johannes heeft wel gedoopt de doop der bekering, zeggende tot het volk dat zij geloven zouden in Hem, Die na Hem kwam, dat is, in Christus Jezus". Paulus predikt hen Christus, zij geloven in Christus en worden gedoopt, en dan spreken zij in tongen. Waarom spreken zij daar in tongen? Tongen zijn een teken voor de ongelovige Joden. De context van Handelingen 19 maakt duidelijk dat het hier

gaat om Joodse mannen. Vers 8 spreekt bijvoorbeeld over de “synagoge”. “De Joden begeren een teken”, en “tongen (vreemde talen) zijn tot een teken”. De tongen zijn in de Schrift niet één keer bestemd voor gelovigen uit de heidenen, voor christenen. Iedere keer dat deze gave naar voren komt, is het een *teken* voor ongelovige Joden.

7. Tongen: ook een teken van komend oordeel en herstel

“In de wet is geschreven: Ik zal door lieden van andere talen, en door andere lippen tot dit volk spreken, en ook alzo zullen zij Mij niet horen, zegt de Here. Zo dan, de vreemde talen zijn tot een teken niet voor hen, die geloven, maar voor de ongelovigen; en de profetie niet voor de ongelovigen, maar voor hen, die geloven” (1 Kor. 14:21-22). Deze passage vertelt ons wat het Bijbelse doel van de tongen is. Dit is, zoals we reeds eerder hebben gezien: “Tongen (talen) zijn tot een teken”. En het is niet voor de gelovigen, maar voor de ongelovigen (dat wil zeggen de *ongelovige Joden*, vgl. 1 Kor. 1:22).

Het vers van 1 Korinthe 14, waar staat “in de wet is geschreven” (vs. 21), is een verwijzing naar Deuteronomium 28:49 en Jesaja 28:11-13. Zo brengt het Nieuwe Testament, nl. in de brieven van Paulus, de tongen in verband met twee oudtestamentische profetieën. In deze teksten staat achtereenvolgens: “De Here zal tegen u een volk verheffen van verre, van het einde der aarde, zoals een arend vliegt; een volk, welks spraak gij niet zult verstaan” (Deut. 28:49). En: “Daarom zal Hij door belachelijke lippen, en door een andere tong tot dit volk spreken; tot wie Hij gezegd heeft: Dit is de rust, geeft de moeden rust, en dit is de verkwikking; doch zij hebben niet willen horen. Zo zal hun het woord des Heren zijn: gebod op gebod, gebod op gebod, regel op regel, regel op regel, hier een weinig, daar een weinig; opdat zij heengaan, en achterwaarts vallen, en verbreken, en verstrikt en gevangen worden” (Jes. 28:11-13).

De passage in Jesaja toont aan dat God mensen tot de Joden zal laten spreken ('tot dit volk') door een andere tong. Toch zullen ze niet luisteren, ze zullen achterover vallen en verbreken, en verstrikt en gevangen worden (Jes. 28:13). Met andere woorden: het oordeel zal volgen. Vreemde talen zijn voor het volk Israël dus ook een verwijzing naar het feit dat God gaat oordelen.

Ziet u overigens hoe hier 'achterover vallen' in de Bijbel niets te maken heeft met 'in de Geest zijn', zoals men wel beweert in charismatische kringen? Achterover vallen heeft in de Bijbel te maken met het komende oordeel van God, waardoor de ongehoorzamen getroffen worden! Denk hier ook aan de oude Eli, die, nadat hij zijn zonen niet had verhinderd te zondigen in het huis des Heren, achterover viel, zijn nek brak en stierf, toen hij hoorde dat de Filistijnen de ark des Heren veroverd hadden (1 Sam. 4:18). En dan te bedenken dat men in bepaalde kringen om de haverklap achterover valt!

Ik weet dat deze passage in Jesaja eigenlijk gericht is tot het Joodse volk, maar aangezien de kerk vaak boodschappen voor Israël op zichzelf betreft (de 'tongentaal' bijvoorbeeld), zo betrekken wij – geheel in die lijn – nu ook deze passage op de gemeente van vandaag. Ook deze woorden van Jesaja gaan immers over tongen! In feite brengt men door het zogenaamde 'achterovervallen in de Geest' uit vrije wil tot uitdrukking dat men onder het oordeel van God valt! Dat laat de Schrift, het Woord van God Zelf, ons hier zien! Tongen zijn dus ook een teken dat het *oordeel* gaat komen!

In Handelingen 2 zien wij dat als gevolg van de prediking van Petrus vele Joodse mensen tot geloof komen (Hand. 2:41). Het Woord van God weerklonk: "Deze Jezus heeft God opgewekt; waarvan wij allen getuigen zijn. Hij dan, door de rechterhand Gods verhoogd zijnde, en de belofte des Heiligen Geestes ontvangen hebbende van de Vader, heeft dit uitgestort, dat gij nu

ziet en hoort. Want David is niet opgevaren in de hemelen; maar hij zegt: De Here heeft gesproken tot mijn Here: Zit aan Mijn rechterhand. Totdat Ik Uw vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten. Zo wete dan zeker het ganse huis Israëls, dat God Hem tot een Here en Christus gemaakt heeft, namelijk deze Jezus, Die gij gekruisigd hebt" (Hand. 2:32-36). Velen werden overtuigd en zij bekeerden zich. De eerste mensen die toetraden tot het lichaam van Christus, de Gemeente, waren dus Joodse mensen.

Maar het Joodse volk als geheel? Is het hele volk tot geloof gekomen op de Pinksterdag? Nee, dat is niet gebeurd. Het Joodse volk, als natie gezien, verwierp bij monde van de leiders dat de Heer Jezus de Messias was. Stéfanus mocht hun het Evangelie nog eens uitleggen, maar de harten waren verhard (Hand. 7: 54-60). Wanneer het Joodse volk de Heer alsnog zou hebben aangenomen, dan was Hij teruggekomen om Zijn koningschap te aanvaarden. Hij stond bij wijze van spreken gereed om terug te komen (Hand. 7:55). Pas na de definitieve verwerping van de Messias door het Joodse volk, ging het Evangelie verder: via Samaría ook naar de heidenen (Hand. 8 en 10). Zo vergadert Jezus Christus nu een Gemeente die uit Joden en heidenen bestaat: allen die Hem hebben aangenomen als hun Verlosser (Gal. 3:27-28). Het Joodse volk kreeg toen een teken: de 'tongen'. Maar de natie nam de Messias niet aan, terwijl zij wel gewaar-schuwd was.

De Heer Jezus, die door het Joodse volk gekruisigd is door de handen van wettelozen (Hand. 2:23), bevindt Zich nu in de hemel. Hij is verheerlijkt aan de rechterhand van God. Zijn vijanden (zowel Joden als heidenen, allen die niet tot bekering komen) zullen als een voetbank voor Zijn voeten worden gelegd. Daarom waarschuwde Petrus in deze context de mannen van Israëel: "Wordt behouden van dit verkeerd geslacht!" (nl. behouden van het oordeel dat over hen zou komen). Het

bewijs, het teken dat dit oordeel zou komen, was het feit dat Jezus “dit heeft uitgestort, dat gij nu ziet en hoort (nl. de tongen)” (Hand. 2:33). De tongen waren een teken voor de Joden die hun Messias hadden verworpen en gedood, een teken dat Gods oordeel eraan kwam.

Maar tevens verwijst dit hoofdstuk naar de profetie van Joël, dat in de laatste dagen vele wondertekenen aan het volk Israël zullen geschieden. Petrus haalt in Handelingen 2:17-21 immers een gedeelte uit deze profetie aan. De profeten van het Oude Testament profeteerden echter tot Israël! En wanneer wij Joël goed lezen, zien wij dat de profetie die Petrus aanhaalde pas volledig in vervulling gaat na de Grote Verdrukking. Dan is de Gemeente, de gelovigen vergaderd uit Joden en heidenen gedurende deze bedeling, allang verenigd met de Heer Jezus Christus. De opname van de Gemeente vindt namelijk plaats vóór de Grote Verdrukking (1 Thess. 1:10). Dat betekent dat de dromen en de profetieën, de wondertekenen waarover Joël en Petrus in Handelingen 2 spreken, zijn voorbehouden voor het volk *Israël*, dat dan massaal tot bekering zal komen en behouden zal worden (Rom. 11:25-26). Met de Pinksterdag gebeurde dit niet, maar in de toekomst wel! Dan zal Jezus Christus terugkomen om als Koning te heersen over het aardse Israël in het duizendjarig Vrederijk! Jezus Christus is niet de Koning van de Gemeente, Hij is het *Hoofd* van de Gemeente. Jezus Christus zal de Koning van Israël zijn (de leden van de Gemeente zullen als koningen met Hem heersen)!

8. De merktekenen van een apostel

Wanneer we 2 Korinthe 12:12 lezen, kunnen we daaruit opmaken dat er ook een *valse* gave van tongen is. De tekenen (waaronder de tongen) zijn gegeven aan *Joodse* apostelen en ze waren bestemd voor *Joden*. In de bewuste tekst staat: “De merktekenen

van een apostel zijn onder u betoond in alle lijdzaamheid, met tekenen, en wonderen, en krachten". U ziet dus dat de Bijbel de tekenen (waaronder de tongen, zie 1 Kor. 14:22), en de wonderen en de krachten omschrijft als merktekenen van een *apostel* (zie ook Hand. 2:43 en Hand. 5:12)! Wanneer men de apostolische kerk wil nabootsen, dan zal men dus ook de merktekenen moeten nabootsen!

Er zijn binnen het christendom twee grote stromingen, die ons willen laten geloven dat zij gefundeerd zijn op 'de apostolische kerk van de begintijd'. Uiteindelijk geven zij daarmee aan dat de autoriteit en het hoogste gezag wat betreft geloofszaken *bij hen* te vinden is, in plaats van in *het Woord van God*. De ene stroming beweert apostolisch te zijn, omdat zij de apostolische gaven zegt te hebben; de andere stroming beweert apostolisch te zijn, omdat zij meent dat de kerk gebouwd is op de apostel Petrus. Het betreft hier de charismatische beweging (die overigens door allerlei kerken, gemeenten en kringen heengaat) en de rooms-katholieke kerk. Wanneer u dit beseft, begrijpt u misschien ook waarom vandaag de dag evangelischen en protestanten samengaan met de rooms-katholieke kerk, of in ieder geval openstaan voor de ideeën van Rome. Beide stromingen, zowel de charismatischen als de rooms-katholieken, proberen het apostolische gezag na te doen, te vervalsen, en proberen u daarmee weg te halen van de Bijbel, Gods Woord. Misschien niet altijd bewust, maar toch...

9. Zijn er nog steeds apostolische tekenen?

"De liefde vergaat nimmermeer; maar hetzij profetieën, zij zullen tenietgedaan worden; hetzij talen (tongen), zij zullen ophouden; hetzij kennis, zij zal tenietgedaan worden" (1 Kor. 13:8).

Wat we nu zullen gaan zien aan de hand van het Woord van God Zelf, is dat wanneer het Nieuwe Testament gereed is, ja, wanneer het boek Handelingen gereed is, de apostolische tekenen verdwijnen en niet meer terugkomen. Wanneer deze tekenen verdwijnen, heeft zelfs de grote apostel der volken ze niet meer. In 1 Timótheüs 5:23 lezen wij: "Drink niet langer water alleen, maar gebruik een weinig wijn, om uw maag en uw menigvuldige zwakheden". Wat staat daar? Daar raadt Paulus Timótheüs aan een weinig wijn te nemen als medicijn, wanneer hij last heeft van zijn maag. Waarom geneest Paulus Timótheüs niet? Paulus kon mensen genezen, door zijn zweetdoeken en gordeldoeken naar hen te laten brengen (Hand. 19:12). Realiseert u zich dat Paulus mensen uit de dood deed opstaan, zoals dat gebeurde bij Eutychus (Hand. 20:9)? De apostel kon mensen genezen terwijl hij naar hen keek en met hen sprak (Hand. 14:9-10). Maar zijn metgezel Timótheüs kon hij (in ca. 65 na Chr.), nadat de gebeurtenissen van het boek Handelingen voltooid waren (ca. 63 na Chr.), niet genezen.

Kijk ook eens naar de volgende tekst in 2 Timótheüs: "Erástus is te Korinthe gebleven; en Trófimus heb ik te Miléte krank gelaten" (2 Tim. 4:20). Kon Paulus hem niet genezen? Had Trófimus soms niet genoeg geloof? In Handelingen 16 baden Paulus en Silas in de gevangenis, er kwam een aardbeving en alle deuren van de gevangenis werden geopend. In Handelingen 28 kon Paulus echter niet uit de gevangenis komen.

In 2 Korinthe 12: 7-9 staat dat Paulus een doorn in het vlees had. En de Heer nam die niet van Paulus weg! Zie vers 10: "Daarom heb ik een welbehagen in zwakheden (...)". Paulus had gedurende zijn leven een ziekte, en hij kon niet genezen worden! Paulus had gedurende zijn reizen zelfs een arts bij zich: "Lukas, de medicijnmeester, de geliefde" (Kol. 4:14). Waarom kon Paulus niet genezen worden? De wondertekenen werden door God gebruikt in Zijn handelen met Zijn volk Israël! En in het

boek Handelingen hield God Zich in de eerste plaats nog met Zijn volk Israël bezig!

U hebt in de paragraaf 'Waar wordt in de Bijbel in tongen gesproken' kunnen zien dat iedere keer wanneer er sprake was van tongen, God 'ongelovige' Joden van een heilsfeit wilde overtuigen. Wij beweren niet dat God Paulus niet kon genezen, maar Hij deed het in Zijn wijsheid niet! Kan God niet genezen? Natuurlijk wel, maar de genadegaven van genezing zijn verdwenen! Er zijn in deze tijd dus geen (gebeds)genezers meer, die handelen in opdracht van de Bijbel. Waarom zijn de gaven van genezing verdwenen? Omdat ze een *teken* waren. De gave van het spreken in tongen is verdwenen. Waarom? Omdat het een *teken* was. De wonderen, tekenen en krachten, waren de speciale "merktekenen van een apostel" (2 Kor. 12:12).

We hebben gezien dat de merktekenen tijdens het leven van de apostelen verdwenen. Maar er zijn ook geen nieuwe apostelen meer bij gekomen! In het begin van het boek Handelingen zien we dat de lege plaats van Judas werd opgevuld door Matthías (Hand. 1:23-26). Later in Handelingen lezen we dat de apostel Jakobus gedood werd (Hand. 12:2), maar we lezen nergens dat zijn plaats als apostel door iemand anders werd ingenomen! Vervolgens lezen we in 1 Korinthe dat Paulus ook zegt: "(...) ons, die de LAATSTE apostelen zijn" (1 Kor. 4:9 Statenvert.). De apostelen zijn verdwenen. De merktekenen van een apostel zijn dus ook voorgoed verdwenen.

De merktekenen van een apostel kan niemand meer claimen. Zo ook de gave van tongen. We hebben echter gezien dat de tongen tevens een teken waren van het *gericht*, het *oordeel* voor de Joden. Maar dát oordeel is reeds gekomen! We weten dat er nog een Grote Verdrukking komt, maar hét oordeel vanwege het feit dat de Joden hun Messias hebben verworpen, heeft reeds plaatsgevonden! Toen dat gebeurde, was het doel van het teken bereikt en de tongen hielden op.

Wanneer was dat oordeel dan? Laten we Schrift met Schrift vergelijken: "Toen nu de koning dat hoorde, werd hij toornig, en zijn legers zendende, heeft die doodslagers vernield, en hun stad [Jeruzalem] in brand gestoken" (Matth. 22:7). "En toen Hij nabij kwam, en de stad zag, weende Hij over haar, zeggende: Och, of gij ook bekendet, ook nog in deze uw dag, wat tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen. Want er zullen dagen over u komen, dat uw vijanden een wal rondom u zullen opwerpen, en u zullen omsingelen, en u van alle zijden benauwen; en u tot de grond zullen neerwerpen, en uw kinderen in u; en zij zullen in u de ene steen op de andere steen niet laten; daarom dat gij de tijd van uw bezoeking niet bekend hebt" (Luk. 19:41-44). "Maar wanneer gij zien zult, dat Jeruzalem door heerlegers omsingeld wordt, zo weet alsdan, dat haar verwoesting nabij gekomen is. Want deze zijn dagen der wraak, opdat alles vervuld worde, dat geschreven is. En zij zullen vallen door de scherpte des zwaards, en gevankelijk weggevoerd worden onder alle volken; en Jeruzalem zal door de heidenen vertreden worden, totdat de tijden der heidenen vervuld zullen zijn" (Luk. 21:20,22,24).

Al deze passages verwijzen naar het jaar 70 na Chr. De Joden verwierpen en doodden hun Messias, en God stuurde het oordeel door Jeruzalem te laten verwoesten door Romeinse soldaten. De tongen waren voor de ongelovige Joden een teken, dat deze dingen zouden gaan gebeuren. Zij konden zich bekeren, maar deden het niet. Toen het oordeel gekomen was, was het doel van de tongen vervuld en hielden de tongen op. Dit is iets dat ook duidelijk uit de kerkgeschiedenis blijkt. Na 70 na Chr. zijn er geen mensen meer die in tongen spreken, althans niet de Bijbelse tongen (talen), die van God afkomstig zijn!

10. Wat zijn dan de 'tongen' die men vandaag de dag spreekt?

Indien Bijbelse tongen *talen* waren, en de 'tongen' van vandaag de dag geen talen zijn; indien de tekenen van een apostel verdwenen zijn en de Bijbelse tongen in ca. 70 na Chr. ophielden te bestaan, wat zijn dan de zogenaamde 'tongen', die men nu nog beweert te spreken? Er zijn twee verklaringen voor de 'tongentaal' die men heden ten dage hoort. Ten eerste is er een natuurlijke verklaring, maar er is ook een bovennatuurlijke, een geestelijke verklaring.

Allereerst de natuurlijke verklaring. In de evangelische/charismatische beweging worden mensen ertoe aangezet om te spreken in tongen. Ze moeten het maar proberen! Wanneer we de Bijbel goed lezen, dan zien we dat de mensen die in tongen spraken, er helemaal geen moeite voor deden. Ze waren er niet op uit, het gebeurde gewoon! Tegenwoordig zijn er zelfs boeken te krijgen waardoor je tongentaal zou kunnen leren. Maar hier is helemaal geen sprake meer van een bovennatuurlijke, geestelijke gave van God! De 'tongen' zijn iets geworden dat je kunt leren. Nergens in de Bijbel wordt iemand ertoe aangezet in tongen te leren spreken. Het overkwam hen gewoon: het was een gave van God.

Ten tweede de geestelijke verklaring. Alhoewel Bijbelse tongen altijd talen waren, is er vandaag de dag kennelijk een ander soort 'tongen' in de wereld aanwezig, maar dit is verre van Bijbels. Dit soort 'tongen' is een extatische uiting; er is dus geen sprake van een echt bestaande taal of talen. Maar waar vindt men deze andere soort 'tongen'? Het wordt niet alleen onder de charismatischen gevonden, maar tevens onder de aanhangers van valse religies. Extatische uitingen komen voor onder Moslims, Eskimo's, Boeddhisten, en tevens onder occultisten. Indien deze 'tongen' de Bijbelse gave van tongen zou zijn, geeft God deze gave dan ook aan aanhangers van heidense religies en binnen het occultisme?

Nee, Jezus Christus geeft de geestelijke gaven alleen aan mensen binnen de Gemeente, die behoren tot Zijn lichaam (Ef. 4:7, 11,12 en 1 Kor. 12:28). Omdat dit soort 'tongen' dus ook bestaat buiten de christelijke gemeente, kunnen deze 'tongen' niet de Bijbelse gave van talen zijn. Dezelfde geest die de mensen in valse religies verleidt, misleidt ook de 'christenen' binnen de charismatische beweging en andere kringen waar men deze praktijken kent (1 Kor. 10:20). "Doch de Geest zegt duidelijk, dat in de laatste tijden sommigen zullen afvallen van het geloof, zich begevende tot verleidende geesten, en leringen der duivelen" (1 Tim. 4:1).

De tongen van vandaag de dag zijn een vervalsing, een soort namaak-tongen! Van alles kan men eigenlijk een vervalsing maken. Laten we 2 Thessalonicensen 2:9 eens lezen: "Hem, zeg ik, wiens toekomst is naar de werking des satans, in alle kracht, en tekenen, en wonderen der leugen". Deze passage gaat over de antichrist. Lees het gedeelte maar vanaf vers 1. Dit gaat allemaal over de tijd wanneer de antichrist zal komen. De Bijbel vertelt dat hij zal komen met "alle kracht, en tekenen, en wonderen der leugen". Wanneer de antichrist dus komt, komt hij met leugenachtige krachten, wonderen en tekenen.

Ziet u dat? *Tekenen, tekenen* en nog eens *tekenen*! De antichrist heeft de zogenaamde 'apostolische tekenen'. Gelooft u het nog niet? Laten we dan eens 2 Korinthe 11 lezen. Wat staat daar in vers 4? Daar geeft de Bijbel zelf aan dat er mensen zijn, die 'een andere Jezus' prediken, en dat gelovigen 'een andere geest' kunnen ontvangen! Niet de Heilige Geest, maar 'een andere geest'. Er is dus zoiets als een *andere Jezus*, en ook een *andere geest*! Laten we de verzen 13 tot 15 eens lezen: "Want zulke valse apostelen zijn bedriegelijke arbeiders, zich veranderende in apostelen van Christus. En het is geen wonder; want de satan zelf verandert zich in een engel des lichts. Zo is het dan niets groots, indien ook zijn dienaars zich veranderen, als waren zij

dienaars der gerechtigheid; van wie het einde zal zijn naar hun werken". Heeft u het gezien? Dienaars – SATANS DIENAARS! Het is namaak! Het zijn vervalsingen!

Zo zien we dus dat er in de laatste dagen, voor de tweede komst van de Heer Jezus Christus, vervalste tekenen komen. Er staan mensen op die claimen de apostolische gaven te hebben, mensen die claimen apostelen te zijn, maar zij hebben de Bijbelse apostolische gaven niet en zij zijn geen apostelen! Openbaring 2:2 zegt: "(...) en dat gij de kwaden niet kunt verdragen; en dat gij beproefd hebt degenen, die voorgeven, dat zij *apostelen* zijn, en zij zijn het niet; en hebt ze *leugenaars* bevonden".

11. Bijbelse grenzen aan Bijbelse tongen

Zelfs het gebruik van de Bijbelse tongen werd in de Schrift reeds beperkt. We hebben gezien dat de specifieke 'tekenen van een apostel' aan het eind van het boek Handelingen waren verdwenen. Aan het begin van de geschiedenis van de Gemeente kwamen deze tekenen echter wel degelijk voor. Zij geschieden met name door middel van de apostelen, en wel als teken voor de ongelovige Joden. De laatst genoemde wonderen in het Nieuwe Testament – de genezingen op het eiland Malta (Hand. 28:7-10) – gebeurden rond het jaar 62 na Christus. Vanaf 62 tot 96 na Christus, toen Johannes het boek Openbaring afsloot, wordt er in de Schrift geen melding gemaakt van wonderen.

Gaven van krachten, tekenen (zoals tongen) en genezingen worden alleen in 1 Korinthe genoemd, één van de eerste brieven. In twee latere brieven, Efeze en Romeinen, wordt uitvoerig gesproken over de gaven van de Geest, maar er wordt met geen woord gerept over krachten, tekenen en wonderen. In die tijd werden wonderen al gezien als iets dat tot het verleden be-

hoorde (Hebr. 2:3-4). Het gezag en de boodschap van de apostelen en het Woord Gods hadden geen verdere bevestiging meer nodig. Voor het einde van de eerste eeuw was het Nieuwe Testament geschreven en dit werd in alle gemeenten gelezen. De tekengaven waren verdwenen, want ze dienden geen enkel doel meer.

Juist omdat deze tekenen, waaronder ook tongen, aan het begin wel voorkwamen, waren er regels nodig! God heeft die dan ook in Zijn Woord opgenomen, en jawel, in die vroege, eerste brief aan Korinthe. “En zo iemand een vreemde taal spreekt, dat het door twee, of ten hoogste drie geschiede, en bij beurte; en dat één het uitlegge. Maar indien er geen uitlegger is, dat hij zwijge in de gemeente; doch dat hij tot zichzelf spreke, en tot God” (1 Kor. 14:27-28). Deze passage laat heel duidelijk zien dat er grenzen waren aan het gebruik van de gave van tongen binnen de gemeente:

Ten eerste: er mochten er niet meer dan drie spreken.

Ten tweede: er mocht er slechts één tegelijk spreken.

Ten derde: er moest uitleg plaatsvinden, of er moest helemaal niet in tongen gesproken worden.

Paulus voorzag dat uit een verkeerd gebruik van Gods gaven een chaos binnen de gemeente zou ontstaan: “Indien dan de gehele gemeente bijeen vergaderd ware, en zij allen in vreemde talen sprake, en enige ongeleerden of ongelovigen inkwamen, zouden zij niet zeggen dat gij uitzinnig waart?” (1 Kor. 14:23). Waarom gaat het spreken in de eigen bekende taal boven het spreken in tongen? “Maar ik wil liever in de gemeente vijf woorden spreken met mijn verstand, opdat ik ook anderen moge onderwijzen, dan tien duizend woorden in een vreemde taal” (1 Kor. 14:19).

Het gebruik van vervalste tongen leidt ertoe dat christenen onder de invloed van verkeerde machten kunnen komen. In vele charismatische groepen worden de drie (of in ieder geval één van de drie) genoemde beperkingen regelmatig geschonden. Meestal staan er meer dan drie vooraan in een kring in 'tongen' te spreken. Of de hele gemeente doet dapper mee, en meestal wordt er helemaal niets uitgelegd! Daarmee gaan ze regelrecht tegen het Woord van God in.

Ten eerste verwerpen ze Gods Woord, daar het zegt dat talen/tongen zullen ophouden en duidelijk uit de Bijbel blijkt dat dit geldt voor de tijd waarin wij leven. Ten tweede verwerpen zij Gods Woord, daar de Heer voor de tijd dat er wel tongen waren, regels gaf waaraan men zich moest houden! De mens wil gewoonweg niet luisteren en volgt zijn eigen weg. Het resultaat is geestelijke verwarring. Men spreekt een geestelijke wartaal, die zelfs in occulte kringen te vinden is. Daar waar we ons openstellen voor bovennatuurlijke machten die niet van God afkomstig zijn, stellen we ons open voor de negatieve wereld van de satan en zijn handlangers: "Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers van deze wereld, van de duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht" (Ef. 6:12). Natuurlijk zijn er ook onder de charismatischen oprechte gelovigen, mensen die Jezus Christus hebben aangenomen. Maar er is zoveel misleiding en verleiding, dat de mensen uiteindelijk van het Woord van God worden afgehouden en op de eigen ervaring worden gericht.

12. Bidden in de Geest

Er zijn vele verzen in de Bijbel die door charismatische leiders vandaag de dag verkeerd uitgelegd worden. We zullen enkele van deze verzen eens bekijken. Allereerst het bidden in de

Geest: “Maar geliefden, bouwt gij uzelf op uw allerheiligst geloof, biddende in de Heilige Geest” (Judas 1:20).

De charismatische leer zegt hier over het algemeen dat het bidden in de Geest verwijst naar het spreken in tongen. Maar de Bijbel vertelt ons ook om te wandelen in de Geest (Gal. 5:16). Indien ‘bidden in de Geest’ betekent: bidden in tongen, dan zou ‘wandelen in de Geest’ betekenen: wandelen in tongen. Het wandelen in de Geest betekent echter in overeenstemming met de leiding van de Heilige Geest wandelen. Zo betekent bidden in de Geest: bidden in overeenstemming met de leiding van de Heilige Geest. De Heilige Geest zal ons leiden in onze gebeden, Hij zal ons gebedsonderwerpen op het hart leggen. Wanneer we die leiding volgen, bidden we in de Geest. Dit vers heeft dus helemaal niets van doen met het spreken (of bidden) in tongen.

13. Tongen van engelen

Tongen van engelen: “Al ware het, dat ik de talen (tongen) der mensen en der engelen sprak, en de liefde niet had, zo ware ik een klinkend metaal, of luidende schel geworden” (1 Kor. 13:1). De algemene charismatische uitleg is dat hier onder tongen een hemelse gebedstaal moet worden verstaan, die door engelen gesproken wordt.

Wij moeten echter onderscheid maken tussen het woord ‘tong’ en het woord ‘tongen’; of anders gezegd: er is onderscheid tussen ‘een taal’ en ‘meerdere talen’. Wanneer men beweert dat onder tongen/talen (*meervoud*) één hemelse gebedstaal (*enkelvoud*) moet worden verstaan, dan is dat dus al onzin! Dan zou men eerder moeten zeggen: Tongen zijn hemelse gebedstalen (*meervoud*). Maar er is niemand die dat zegt; men gebruikt het woord ‘tong’ alsof het hetzelfde zou zijn als het woord ‘tongen’. De bewuste passage spreekt over ‘tongen’ (*meervoud*), en niet

over een 'tong' (*enkelvoud*). Er staat: 'tongen/talen der mensen en der engelen'. Er zijn dus tongen/talen van mensen (*meervoud*) en er zijn tongen/talen van engelen (*meervoud*). Deze passage zegt niet dat engelen met 'één tong', met één taal spreken. Ze zegt dat engelen talen spreken. Engelen spreken meer dan één taal!

Zo zien we dus dat deze passage niet zegt dat engelen één hemelse taal spreken. Wat zegt de passage dan? Dit: dat wanneer ik in staat zou zijn om met alle talen te spreken waarmee een mens zou kunnen spreken, en zelfs met alle talen zou kunnen spreken die engelen spreken, maar de liefde niet had, ik alleen maar een hoop kabaal zou maken (extatische uitingen!). Dit vers toont aan dat de liefde veel belangrijker is dan het spreken in tongen (talen).

14. Niemand verstaat het

Geen mens verstaat het: "Want die een vreemde taal spreekt, spreekt niet voor de mensen, maar voor God; want niemand verstaat het, doch met de geest spreekt hij verborgenheden" (1 Kor. 14:2). "Want indien ik in een vreemde taal bid, mijn geest bidt wel, maar mijn verstand is vruchteloos" (1 Kor. 14:14).

De charismatische uitleg van deze teksten is over het algemeen, dat spreken in tongen een privé-gebedstaal is. Verder wordt dan gezegd dat de tongen waarvan hier sprake is geen verstaanbare talen kunnen zijn, omdat niemand ze kan verstaan.

Wanneer u deze twee teksten op zich bekijkt, zou u dat inderdaad kunnen concluderen. Maar wij zien hier hoe belangrijk het is naar de context van een Bijbelgedeelte te kijken. Leest u 1 Korinthe 14:1-21 maar eens. Ziet u hoe de teksten in de charismatische uitleg uit hun verband gehaald worden? Deze

teksten zeggen helemaal niets over een privé-gebedstaal, die niet verstaan kan worden. Nee, Paulus laat hier zien – door de Heilige Geest geïnspireerd – hoe nutteloos het is om te spreken in een taal die niet bekend is voor de toehoorders. De context gaat over onderwijs en opbouw (stichting). Hoe kan een onbekende taal een gemeente opbouwen? Dat kan niet, en daarom spreekt zo iemand niet tot opbouw van de gemeente. De Enige die weet wat hij zegt is God Zelf. Daarom verbood Paulus het spreken in tongen indien er geen uitlegger aanwezig was (1 Kor. 14:28).

15. Onuitsprekelijke verzuchtingen

Onuitsprekelijke verzuchtingen: “En evenzo komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp; want wij weten niet, wat wij bidden zullen, gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen” (Rom. 8:26).

De charismatische uitleg van deze tekst luidt: Omdat we vaak niet weten waarvoor we moeten bidden, moeten we maar in tongen spreken, zodat de Heilige Geest door ons heen kan bidden wat gebeden moet worden. Spreekt dit vers echter daarover? Nee! Het zegt dat de Heilige Geest ‘voor’ ons bidt, en niet ‘door’ ons.

Verder zegt dit vers dat het gaat om zuchten die onuitsprekelijk zijn; ze zijn dus niet door ons uit te spreken! Maar bij tongen gaat het juist om woorden die *uitsproken* worden! Daarom kan dit vers nooit een verwijzing zijn naar tongen. Maar wat zegt dit vers dan? Het zegt gewoon letterlijk wat er staat: Omdat wij niet altijd weten waarvoor wij moeten bidden, bidt de Heilige Geest voor ons bij de Vader. Zijn verzuchtingen zijn onuitsprekelijk.

16. Zichzelf stichten

Degene die in tongen spreekt, zou zichzelf daardoor opbouwen: “Die een vreemde taal spreekt, die sticht zichzelf; maar die profeteert die sticht de gemeente” (1 Kor. 14:4). De gangbare uitleg van de charismatische leer houdt in dat tongen een privé-gebedstaal zouden zijn, die de gelovige sterkt en sticht.

Het is echter van belang om op te merken dat 1 Korinthe 14 geschreven is om de Korinthiërs terecht te wijzen vanwege hun misbruik van de gaven, met name de gave van tongen. De Korinthiërs gebruikten de gave van tongen om zichzelf in het middelpunt te stellen, en de omgeving te laten zien hoe ‘geestelijk’ ze waren. Paulus bestraft hen en zegt dat dit niet tot opbouw is voor anderen binnen de gemeente (1 Kor. 14:12,26). Het ‘sticht zichzelf’ geeft dus eerder de egoïstische houding aan en het *verkeerde* gebruik van tongen in de gemeente.

17. Tekenen zullen hen volgen die geloven

Gaat het hier om alle gelovigen? “En Hij zeide tot hen [de elf discipelen]: Gaat heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen. Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet zal geloofd hebben, zal veroemd worden. En hen, die geloofd zullen hebben, zullen deze tekenen volgen: in Mijn Naam zullen zij duivelen uitwerpen; met nieuwe tongen zullen zij spreken. Slangen zullen zij opnemen; en al is het, dat zij iets dodelijks zullen drinken, dat zal hun niet schaden; op zieken zullen zij de handen leggen, en zij zullen gezond worden” (Mark. 16:15-18).

Deze tekenen zullen hen volgen, die geloven. Deze tekst wordt vaak gebruikt als bewijstekst door charismatischen en anderen, die het Woord van God uit zijn verband halen. Meestal claimt

men alleen de gave van genezing en de gave van tongen. Bij de andere wondertekenen zegt men bijvoorbeeld: 'Als je per ongeluk gif drinkt, zul je niet sterven'. Bijna nooit wordt gesproken over het opnemen van slangen. Maar in deze teksten is geen sprake van 'per ongeluk!' Vele oprechte christenen die per ongeluk gif binnen hebben gekregen, via de mond of een beet van een slang, zijn gestorven. De Bijbel noemt hier heel duidelijk de vijf tekenen die de *apostelen* zouden volgen! De gelovigen van alle tijden zijn zeker niet allemaal in staat om mensen te genezen, in tongen te spreken of duivelen uit te werpen. Vele gelovigen, ook charismatische gelovigen, zijn ziek. Velen sterven door vergif. Deze beloften gelden dus niet voor alle gelovigen in alle tijden.

Wanneer wij naar de context kijken, dan zien we dat deze tekenen vooral golden voor één bepaalde groep: de apostelen. En zoals uit het boek Handelingen op vele plaatsen blijkt, deden de apostelen deze dingen dan ook. Deze 'merktekenen van een apostel', zoals Gods Woord ze zelf noemt, werden bij de apostelen gevonden in verband met hun zending tot het volk Israël, tijdens de periode van het boek Handelingen, en daarna niet meer! Markus 16:15-18 wordt dan ook niet voor niets tot de elf discipelen gericht! En de Heer heeft het woord van de apostelen bevestigd, zoals staat in Markus 16:20 (vgl. Hebr. 2:4).

18. Door Zijn striemen genezen

Hebben wij recht op genezing? Er staat immers: "Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout; opdat wij aan de zonden afgestorven zijnde, voor de gerechtigheid leven zouden; door Wiens striemen gij genezen zijt" (1 Petr. 2:24).

Deze tekst wordt door charismatischen vaak gebruikt om sterke nadruk op de gave van genezing te leggen. Maar wat is de be-

tekenis van het woord 'genezen' in de context? In dit gedeelte, zowel de verzen ervoor als erna, is helemaal geen sprake van lichamelijke genezing. In dit vers staat dat Jezus Christus aan het kruis onze zonden heeft gedragen, er staat niet: 'onze ziekten'. Deze tekst zegt niet dat gelovigen (altijd) lichamelijke gezondheid zullen genieten, maar dat zij voor de gerechtigheid zullen leven! En dat is heel wat anders!

Er staat ook dat wij zijn 'genezen'! Wat betekent dat? Jezus Christus heeft onze door de zonde verziekte ziel genezen! Ook wanneer wij naar de hele context van het Nieuwe Testament kijken, is het duidelijk dat onze ziel reeds door het geloof in het volbrachte werk op Golgotha gered en verlost is. Tevens blijkt dan dat onze lichamen de verheerlijkte staat nog niet bereikt hebben. Romeinen 8:23 zegt bijvoorbeeld: "En niet alleen dit, maar ook wij zelf, die de eerstelingen des Geestes hebben, wij ook zelf, zeg ik, zuchten in onszelf, verwachtende de aanneeming tot kinderen, namelijk de verlossing van ons lichaam".

Tevens weten wij dat de Heer Jezus kan 'mee-lijden' met ons. Hij weet immers wat verzoeking betekent (Hebr. 4:15). Dat houdt niet in dat Hij de verzoeking, ziekte bijvoorbeeld, altijd van ons wegneemt. Hij lijdt met ons mee, Hij ondersteunt ons en schenkt ons vertroosting, maar in het leven hier op aarde hebben wij geen garantie voor lichamelijke gezondheid.

19. Zalving en gebed

Dit is ook een actueel thema in de charismatische beweging. De apostel zegt: "Is iemand krank onder u? Dat hij tot zich roepe de ouderlingen der gemeente, en dat zij over hem bidden, hem zalvende met olie in de Naam des Heren. En het gebed des geloofs zal de zieke behouden, en de Here zal hem oprichten, en zo hij zonden gedaan zal hebben, het zal hem vergeven worden" (Jak. 5:14-15).

Ten eerste merken wij op dat hier géén sprake is van handoplegging! In vele charismatische en evangelische kringen wil men zieken genezen door gebed met handoplegging. Hier staat heel duidelijk dat men de oudsten moet roepen, en dat die moeten bidden! Géén handoplegging dus! Denk hierbij ook aan de waarschuwing: “Leg niemand haastig de handen op” (1 Tim. 5:22a).

Er staat ook niet dat iemand die niet geneest, niet genoeg geloof zou hebben. Het ‘gebed des geloofs’ is het gebed dat de *ouderlingen* óver de zieke uitspreken, niet het gebed van de zieke zelf. Maar dan komen we meteen tot de kern van de zaak. Hier blijkt dat genezing afhangt van het gebed van de ‘genezer’! We hebben hier te maken met de apostolische gave van genezing! Dus de gave die met name de apostelen bezaten gedurende de tijd van het boek Handelingen, en die aan het eind daarvan ophield te bestaan!

Dat brengt ons tot de aanhef van de brief van Jakobus, waarin staat: “(...) aan de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn” (Jak. 1:1). Deze brief is aan *Israël* gericht! Aan het volk van God, de Joden. Weet u het nog? “De Joden begeren een teken”. Het is dan ook belangrijk te zien dat de brief van Jakobus, net als de eerste brief aan Korinthe, één van de vroegste brieven in het Nieuwe Testament is (tussen 40 en 60 na Chr.). De latere brieven behandelen deze ‘merktekenen van een apostel’ niet meer, omdat deze tekenen opgehouden zijn te bestaan. *Gebed* dat moet samengaan met *ziekenzalving* was dus van toepassing op de Gemeente van de Heer Jezus Christus in de *begintijd* (vgl. Mark. 6:13). Het lijkt er ook op, maar het voert te ver om dat hier uit te werken, dat de brief aan de Hebreeën en de brief van Jakobus eveneens de leerstellige basis zullen vormen voor de Joden die tijdens de Grote Verdrukking tot geloof komen. In ieder geval kan ziekenzalving niet op één lijn worden geplaatst met inzettingen als Doop en Avondmaal.

20. De vroege en de late regen

De vroege en de late regen. Deze uitdrukking is ontleend aan de profeet Joël: "En Hij zal u de regen doen neerdalen, de vroege regen en de spade (= late) regen in de eerste maand. En de dorsvloeren zullen vol koren zijn, en de perskuipen van most en olie overlopen" (Joël 2:23b-24).

Doordat de apostel Petrus in zijn toespraak in Handelingen 2 verwijst naar Joël 2, wordt de uitstorting van de Heilige Geest en ook het spreken in tongen vaak verbonden met de uitdrukking 'de vroege regen en de late regen' in Joël 2:23. De vroege regen slaat dan op de uitstorting van de Heilige Geest op de Pinksterdag, en de late regen zou een nieuwe uitstorting van de Heilige Geest in deze tijd zijn. We hebben echter gezien dat de apostolische merktekenen opgehouden zijn te bestaan! Ze zijn weg!

Maar wat betekent dit vers dan? Het hele Oude Testament door heeft 'de vroege regen' betrekking op de najaarsregen en 'de late regen' op de voorjaarsregen. Wat Joël in werkelijkheid profeteert is dat beide regens in het komende Vrederijk weer als eertijds zullen vallen. In het Koninkrijk zullen er overvloedige oogsten zijn. Joël 2:24-26 maakt dat heel duidelijk.

De 'vroege en de spade (= late) regen' heeft dus niet te maken met de Pinksterdag, met deze tijd of met de uitstorting van de Geest. De gaven worden nu niet opnieuw uitgestort, wij leven in de eindtijd, in een tijd van afval (1 Tim. 4:1). De antichrist zal zich spoedig openbaren en de Gemeente, het lichaam van Christus (bestaande uit alle wedergeborenen) zal worden opgenomen in de hemel!

21. Jezus Christus is Dezelfde

“Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en in eeuwigheid” (Hebreeën 13:8). Deze tekst is volkomen juist, want hij staat in Gods Woord! Jezus Christus is altijd Dezelfde! God is altijd Dezelfde! Deze tekst wordt echter vaak gebruikt om te beweren dat Christus vandaag dezelfde wonderen en tekenen doet als in de tijd dat Hij hier op aarde was.

Jezus Christus *is* altijd Dezelfde, maar dit betekent niet dat Hij altijd op dezelfde manier met mensen *handelt*. In het Oude Testament verscheen Hij als de Engel des Heren (o.a. Gen. 16: 1-13; Ex. 3:2-4), in de Evangeliën kwam Hij als Mens op aarde, nu is Hij als Hogepriester in de hemel (Hebr. 4:15), en tijdens het Vrederijk regeert Hij als Koning op aarde (Luk. 1:32-33).

Tevens zien wij dat God in het Oude Testament de Wet aan de Joden gaf. Het beginsel was: ‘Doet dit en gij zult leven!’ Anders volgde de dood! In het Nieuwe Testament laat de Heer echter zien dat iemand die zich onder deze Wet stelt, vervloekt is (Gal. 3:10). Zo ziet u dat de Here God in *verschillende* tijden op *verschillende* wijzen met mensen handelt.

Nu laat datzelfde Woord van God ons zien, dat het geven van wonderen en tekenen bij die verschillende manieren hoort (Hebr. 1:1; 2:4). God heeft de wonderen en tekenen gebruikt om Zijn Woord te bekrachtigen. Nu wij dat volledige Woord hebben, zijn deze wonderen, tekenen en krachten niet meer nodig! Zo ook het ‘tot in eeuwigheid’ in de genoemde tekst: géén van de genadegaven is tot in eeuwigheid. In 1 Korinthe 13:1-10 wordt duidelijk gesteld dat de gaven van profetie, tongen en kennis niet altijd zullen blijven!

EPILOOG

Als men beweert dat God altijd en overal tekenen geeft ter bevestiging van de prediking van het Evangelie, dan is dat een puur menselijke redenering. Er zijn minstens drie tegenargumenten:

(1) Markus 16:17-18 heeft blijkens vers 20 van hetzelfde hoofdstuk zijn vervulling gevonden in de apostolische tijd. De Heer werkte mee en bevestigde het woord door de tekenen die daarop volgden. Er staat niet dat de tekenen al spoedig zouden ophouden, maar evenmin dat ze hen die geloofden zouden *blijven volgen* tot aan het einde van de eeuw (dit in contrast met de belofte van Matth. 28:20).

(2) Hebreëen 2:4 is een belangrijke tekst, maar het gaat daar om de bevestiging van het woord dat gesproken is door de Heer *Zelf* en door hen die de boodschap van Hem hadden gehoord. Dit vers is dan ook duidelijk gesteld *in de verleden tijd: God getuigde mee door tekenen, wonderen en krachten*.

(3) In Handelingen 14:3 gaat het opnieuw om de bevestiging van de prediking van de apostelen. Paulus en Barnabas spraken met vrijmoedigheid over de Heer, die getuigenis gaf aan het woord van Zijn genade door middel van tekenen en wonderen die door hun handen gebeurden.

In dit verband is het goed alle teksten na te gaan die spreken over tekenen en wonderen ter bevestiging van de Evangelieprediking:

(a) Allereerst Handelingen 2:43 en 5:12, waar de tekenen verbonden worden met het optreden van *de apostelen in Jeruzalem*;

(b) Dan Handelingen 5:15; 9:32-43; 14:8-12; 19:11-12 en 20:7-12, waar bijzondere tekenen van *Petrus* en *Paulus* worden vermeld.

(c) Verder Handelingen 6:8 en 8:13, waar wij het optreden van *Stéfanus* en van *Filippus* vinden. Behalve de apostelen zijn het dus alleen deze twee van wie staat geschreven dat ze grote tekenen verrichtten. Tekenen dienden tot *bevestiging* van de boodschap, dan wel tot *autorisatie* van degenen die de boodschap brachten. In 2 Korinthe 12:11-12 worden tekenen, wonderen en krachten speciaal gekoppeld aan het optreden van de *apostelen*.

Tekenen en wonderen zijn hulpmiddelen van Gods kant in tijden waarin duidelijk moet worden gemaakt dat Hij *op een nieuwe wijze* aan het werk is. Die bevestiging was er ook al tijdens het leven van de Heer Zelf (Joh. 5:36; Hand. 2:22). In de apostolische tijd gebeurde dit ook, toen velen (vooral Joden) met het probleem zaten dat de vroegere openbaring van God (O.T.) met de komst van de Heer Jezus overging in het volmaakte (N.T.).

Bovendien ziet Markus 16 mogelijk ook nog op de toekomst, waarin het gelovige overblijfsel uit de Joden het Evangelie van het Koninkrijk zal prediken onder de volken. Opnieuw zal het dan nodig zijn om te laten zien dat dit een werk van God is en niet van mensen.

Om al deze redenen is normaliter, na de voleindiging van het Woord door de apostelen en profeten en de komst van de

Heilige Geest, een dergelijke manifestatie van tekenen en wonderen niet meer nodig. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de Evangelie-opdracht in onze tijd met name aan het slot van Lukas 24 te vinden is, en daar worden helemaal geen wonderen en tekenen vermeld als begeleidende verschijnselen van de prediking.

Uitgaven van St. Boeken om de Bijbel:

Abba, Vader

De rijkdommen van Gods Vadernaam

Strijd de goede strijd van het geloof

Een plaatsbepaling in de geestelijke strijd

Ontmoetingen bij de Bron

Bronnen in de boeken van Mozes en hun betekenis

Zalig!!

Over de 'zaligsprekingen' in het boek Openbaring

Beloften voor overwinnaars

Veertien beloften van Christus in Openbaring 2 en 3

De Maaltijd van de Heer

Het Avondmaal in Bijbels perspectief

Lichtende Sterren

Lessen uit het leven van de aartsvaders

Simson, verliezer of winnaar?

Simson als type van Christus

De Bron bij Berseba

Putten uit de bron van de eed

Onnaspeurlijke rijkdom

Bijbelstudies over het Paradijs van God

Op Weg naar het Beloofde Land

Pleisterplaatsen voor pelgrims

Van Aangezicht tot Aangezicht

Voorvallen uit het leven van Mozes, de man Gods

Johannes, de geliefde discipel

Zoals wij hem vinden in het Evangelie naar Johannes

De Grootheid van onze Heer Jezus Christus

Als Koning, Profeet, Priester, Herder en Heiland

Gods Heilsplan

Van eeuwigheid tot eeuwigheid

Christus, de Wijsheid van God

Een overdenking van 1 Korintiërs 2

In het Begin

Een overzicht van Genesis 1-11

Veilig in de Vrijstad

De betekenis van de vrijsteden in Israël voor de Gemeente van God

Het visioen van de Almachtige

De zegenspreuken van Bileam

Bethel, Huis van Jakobs God

Reiservaringen van Jakob op weg naar Bethel

Jakobs laatste woorden

De zegenspreuken van Jakob voor zijn zonen en voor de twaalf stammen

Writings by Hugo Bouter

CD-ROM Seven Language Files

*Verkrijgbaar bij de christelijke boekhandel,
of bij het distributieadres:*

Johannes Multimedia, Postbus 31, 3940 AA Doorn.

E-mail: johannes.multimedia@solcon.nl

